

Arrest

nr. 166 237 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 3 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 4 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 december 2014 doen de verzoeker, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, en zijn partner W.C., die de Belgische nationaliteit heeft, voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hasselt aangifte van een verklaring van wettelijke samenwoning. Op 30 april 2015 wordt de verklaring van wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Hasselt geregistreerd in het rijksregister.

1.2. Op 30 april 2015 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt hem gevraagd om binnen

de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: “*contract + loonfiches gevestigde, geregistreerd huurcontract, bewijs aansluiting ziekenfonds gans gezin, bewijzen relatie (2 jaar)*”.

Uit een fax van 25 juni 2015 van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Hasselt blijkt dat de verzoeker een “*bewijs zwangerschap, bewijs aansluiting ziekenfonds gans gezin, Gsm factuur van hemzelf (op naam van haar)*” heeft ingediend.

Uit een fax van 22 juli 2015 van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Hasselt blijkt dat de verzoeker een “*geregistreerd huurcontract + treintickets + foto’s*” heeft ingediend.

Op 27 oktober 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 4 november 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.04.2015 werd ingediend door:

“(…)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor :

- Uitkeringsattest invaliditeitsuitkering van De Voorzorg voor de maanden april - mei en juni 2015

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn.

Uit de voorgelegde inkomsten uit invaliditeit blijkt dat het maandelijks beschikbare bedrag (1089,92 €) onder de 120 % ligt van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Rekening houdend met het feit dat de referentiepersoon invalide is en dus logischerwijze extra (medische) kosten heeft, twee kinderen ten laste heeft en een maandelijkse huur van 480 € dient te betalen, is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum bedrag dat hier ter beschikking hoort te zijn, alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan (behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

“(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 42, § 1, tweede lid, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het is uiteraard de vreemdeling die vervoegd wordt, in casu de Belgische partner van verzoeker die moet bewijzen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verwerende partij mag verzoeker zijn aanvraag niet automatisch weigeren wanneer deze vaststelt dat de aangevoerde bestaansmiddelen niet toereikend zijn.

Van zodra verwerende partij aangeeft dat het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in art. 40ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag en dit inkomen aldus niet toereikend is, zoals zij in casu doen, verwerende partij verplicht is om volgens art. 42, §1, tweede lid vreemdelingenwet in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2).

Overeenkomstig art. 7, §1, c van de Richtlijn 2003/86 worden de aard en de regelmaat van deze inkomsten beoordeeld en wordt er rekening gehouden met het niveau van de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden ten laste van de vervoegde vreemdeling.

Daarenboven is het zo dat vreemdelingen die een vervangingsinkomen ontvangen, zoals bvb. een werkloosheidsuitkering, niet beschouwd wordt als ten laste van de openbare overheden (Parl. St. Doc 51-2478/001 p. 48).

De bestandsmiddelen van de vervoegde vreemdeling moet thans gelijk zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief - persoon met een gezin ten laste - en zulks conforme art. 40ter Verblijfswet.

Momenteel bedraagt dat 1307,78 EUR. Het bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijzen.

Desalniettemin, moet men zoals vermeld bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening houden met de aard en regelmatigheid van deze inkomen, met dien verstande dat leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachttuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking kunnen worden genomen.

De inkomensgrens van 120% leefloon is volgens het arrest Chakroun van 4 maart 2010, nr. C- 578/08 te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zouden voldoende moeten zijn.

Als de vreemdeling die vervoegd wordt geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag verwerende partij de aanvraag gezinshereniging - zoals hier voren vermeld - niet automatisch weigeren.

Verwerende partij moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin. Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.).

Een werkloosheidsuitkering kan daarentegen enkel in aanmerking genomen worden voor zover de gezinshereniger bewijst dat zij actief on zoek is naar werk.

Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid, wat verwerende partij in casu duidelijk niet heeft gedaan.

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering te verwijzen naar het gegeven dat:

- de inkomsten van de referentiepersoon uit invaliditeit 1089,92 Eur bedraagt en aldus onder 120% ligt van het leefloon voor een persoon met gezinslast ligt;*
- dat het logisch is dat zij extra medische kosten heeft als invalide persoon;*
- dat zij twee kinderen ten laste heeft en een maandelijkse huishuur t.b.v. 480,00 Eur dient te voldoen;*

Uit deze bestreden beslissing blijkt dat deze uiteenzetting niet beschouwd kan worden als een behoefteanalyse die beantwoordt aan het gestelde in art. 42, §1 van de vreemdelingenwet.

Nergens in de bestreden beslissing is verwerende partij nagegaan welk bedrag dit gezin daadwerkelijk nodig heeft om aan hun individuele behoeften te voorzien, zonder een beroep te doen op de sociale zekerheid, laat staan dat deze concrete behoeften werden afgewogen tegenover het maandelijkse inkomen van de Belgische referentiepersoon om te beoordelen of er al dan niet, in de concrete omstandigheden van het geval van verzoeker en zijn gezin, daadwerkelijk een risico bestaat dat zij ten laste zullen vallen van de Belgische sociale bijstandstelsel.

De stelling vanwege verwerende partij dat de referentiepersoon invalide is en logischerwijze maandelijkse aanvullende medische kosten dient te dragen is louter hypothetisch en wordt nergens in het administratief dossier gestoeld op objectieve stukken.

Bovendien werkte verzoeker voorheen en ontving de referentiepersoon maandelijks onderhoudsbijdragen in hoofde van haar kinderen, de welke tevens niet in ogenschouw werden genomen door verwerende partij bij het voeren van deze behoeftenanalyse.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische partner en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de financiële situatie van de referentiepersoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling;*
- de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht.*

Verzoekende partij acht voormelde bepalingen geschonden doordat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing zou blijken dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een behoefteanalyse werd uitgevoerd die beantwoordt aan artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij beweert dat ten onrechte niet zou nagegaan zijn welk bedrag het gezin daadwerkelijk nodig heeft om in hun individuele behoeften te voorzien zonder beroep te doen op de sociale zekerheid. Verzoekende partij beweert bovendien dat hun concrete behoeften ten onrechte niet werden afgewogen tegenover het maandelijks inkomen van de Belgische referentiepersoon om te beoordelen of er al dan niet een daadwerkelijk risico bestaat dat zij ten laste zullen vallen van het Belgische sociale bijstandstelsel.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij heeft betekend.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen;

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Terwijl artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon een maandelijkse invaliditeitsuitkering geniet van 1.089,92 euro.

Geheel terecht werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet toereikend zijn, nu uit de voorlegde inkomsten uit invaliditeit blijkt dat het maandelijks beschikbaar bedrag onder de 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast ligt. Dit wordt overigens niet betwist door verzoekende partij.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij als zou geen afdoende behoeftenanalyse uitgevoerd zijn, weinig ernstig is.

Verweerder merkt op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk een behoeftenanalyse, die beantwoordt aan artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet, werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing stelt immers uitdrukkelijk:

“Rekening houdend met het feit dat de referentiepersoon invalide is en dus logischerwijze extra (medische) kosten heeft, twee kinderen ten laste heeft en een maandelijkse huur van 480 € dient te betalen, is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum bedrag dat hier ter beschikking hoort te zijn, alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan (behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980.”

In weerwil met wat verzoekende partij voorhoudt, bepaalt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, rekening houdend met de concrete omstandigheden, in de bestreden beslissing wel degelijk welk bedrag het gezin van verzoekende partij daadwerkelijk nodig heeft om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De gemachtigde van de Staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk dat 120% van het leefloon het minimum bedrag is dat in casu ter beschikking hoort te zijn. Dit gelet op het feit dat de referentiepersoon invalide is en bijgevolg extra (medische) kosten heeft, twee kinderen ten laste heeft en een maandelijkse huur van 480 euro dient te betalen.

Verzoekende partij kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet vaststelt welk bedrag zij behoeven om in hun behoeften te voorzien noch dat de bestreden beslissing hun concrete behoeften niet afweegt tegenover het maandelijks inkomen van de referentiepersoon om te beoordelen of er al dan niet daadwerkelijk een risico bestaat dat zij ten laste zullen vallen van de openbare overheden.

Daar waar verzoekende partij in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van 4 maart 2010 en hierbij aanhaalt dat de inkomensgrens van 120% te hoog is, merkt verweerder op dat het Hof in voormeld arrest oordeelde dat lidstaten van de Europese Unie wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen mogen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. Het Hof oordeelde dat verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

Verweerder laat gelden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een absolute minimumnorm heeft gehanteerd (met name 120%), zonder rekening te houden met de specifieke elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

Integendeel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht besliste dat de verzoekende partij geen bewijs heeft geleverd van voldoende stabiele en regelmatige inkomsten van de referentiepersoon, die volstaan om een effectieve tenlasteneming van verzoekende partij te verzekeren. In het arrest Chakroun verbiedt

het Hof van Justitie geenszins dat een dergelijk bewijs wordt geëist door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Verzoekende partij voert voorts nog aan dat de motivering van de bestreden beslissing alsdat de referentiepersoon invalide is en logischerwijs aanvullende medische kosten dient te dragen louter hypothetisch is en niet gestoeld wordt op objectieve stukken.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat het geenszins kennelijk onredelijk, en zelfs geheel logisch, is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om vast te stellen dat een persoon die invalide is extra (medische) kosten dient te dragen.

Verzoekende partij beweert tot slot dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou gehouden hebben met de onderhoudsbijdragen die de referentiepersoon maandelijks ontvangt.

Verweerder benadrukt hierbij dat de bewijslast, alsdat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, bij verzoekende partij ligt. Het is bijgevolg aan verzoekende partij om stukken over te maken die aantonen dat de referentiepersoon een maandelijkse onderhoudsbijdrage ontvangt in hoofde van haar kinderen. In casu heeft verzoekende partij nagelaten stukken over te maken die aantonen dat de referentiepersoon maandelijkse onderhoudsbijdragen ontvangt voor haar kinderen.

Terwijl verzoekende partij bovendien de redelijke mogelijkheid heeft gekregen om alle relevante informatie op nuttige wijze ter kennis te brengen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Zie in dezelfde zin:

“de bewijslast inzake het ten laste zijn van de Belgische echtgenoot ligt bij verzoekster. Verzoekster behoort te weten dat zij in dit verband stukken of informatie moet overmaken die verwerende partij moet toelaten met kennis van zaken te beoordelen of de Belgische echtgenoot beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoekster te zijnen laste te nemen.” (R.v.V. nr. 123.463 dd. 30.04.2014)

Waar verzoekende partij aanvoert dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij voorheen (sic) werkte, laat verweerder gelden dat de loutere bewering alsdat verzoekende partij in het verleden tewerkgesteld was geenszins aannemelijk maakt dat de referentiepersoon actueel beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dient te worden afgeleid dat enkel en alleen rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan (referentiepersoon) in het kader van wie een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend.

Verzoekende partij verwijst ter zake naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in die zin:

“Dat enkel de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan zelf in dit verband relevant zijn volgt duidelijk uit de bepaling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarnaar de bijlage 20 verwijst en die uitdrukkelijk bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker kan dan ook niet de verwachting koesteren dat de bijlage 20 nog verder motiveert op dit vlak.” (R.v.V, nr. 119.532 dd. 26.02.2014).

Zie ook:

“het [is] de Belgische onderdaan[...] die dient aan te tonen over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, zodat verzoekers eigen inkomen dat hij maar kan genieten uit hoofde van een lopende vestigingsaanvraag met een Belgische onderdaan, niet relevant is”, (RvV 26 februari 2014, nr. 119.534)

Terwijl een historische tewerkstelling van de verzoekende partij zelf, ten andere geen enkel uitstaans heeft met de actuele situatie van verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat "(u)it de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn" nu het "maandelijks beschikbare bedrag (1089,92 €) onder de 120 % ligt van het leefloon voor een persoon met gezinslast" en dat "(r)ekening houdend met het feit dat de referentiepersoon invalide is en dus logischerwijze extra (medische) kosten heeft, twee kinderen ten laste heeft en een maandelijkse huur van 480 € dient te betalen, (...) 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum bedrag (is) dat hier ter beschikking hoort te zijn, alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan". De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Te dezen betwist de verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat het maandelijkse bedrag waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken onder de 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast ligt niet.

De verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zijn aanvraag niet automatisch mag weigeren wanneer wordt vastgesteld dat de aangevoerde bestaansmiddelen niet toereikend zijn. Wanneer er sprake is van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over te gaan tot een behoefteanalyse (cf. RvS 27 januari 2016, nr. 233.641).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu* is overgegaan tot het uitvoeren van een behoefteanalyse. Zo wordt gesteld dat *“(r)ekening houdend met het feit dat de referentiepersoon invalide is en dus logischerwijze extra (medische) kosten heeft, twee kinderen ten laste heeft en een maandelijkse huur van 480 € dient te betalen, (...) 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum bedrag (is) dat hier ter beschikking hoort te zijn, alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan”*.

De verzoeker meent dat *“deze uiteenzetting niet beschouwd kan worden als een behoefteanalyse die beantwoordt aan het gestelde in art. 42, § 1 van de vreemdelingenwet”* nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet is nagegaan welk bedrag zijn gezin daadwerkelijk nodig heeft om aan de individuele behoeften te voorzien zonder een beroep te doen op de sociale zekerheid, *“laat staan dat deze concrete behoeften werden afgewogen tegenover het maandelijkse inkomen van de Belgische referentiepersoon om te beoordelen of er al dan niet, in de concrete omstandigheden van de verzoeker en zijn gezin, daadwerkelijk een risico bestaat dat zij ten laste zullen vallen van de Belgische sociale bijstandsstelsel”*.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk is nagegaan welk bedrag het gezin van de verzoeker daadwerkelijk nodig heeft om aan de individuele behoeften te voorzien zonder een beroep te doen op de sociale zekerheid, met name minimum *“120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast”*. Voor het bepalen van dit bedrag werd rekening gehouden met het feit dat de Belgische referentiepersoon *“invalide is en dus logischerwijze extra (medische) kosten heeft”*, met het aantal gezinsleden dat de referentiepersoon ten laste heeft en met de huursom die de referentiepersoon maandelijks dient te betalen. Het minimum bedrag waarover de Belgische referentiepersoon volgens de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dient te beschikken, met name 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast, werd blijkens de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk afgewogen tegenover het maandelijkse inkomen van de Belgische referentiepersoon, dat € 1089,92 zou bedragen en onder het genoemde minimum bedrag zou liggen. De verzoeker betwist niet dat zijn inkomen onder het gestelde bedrag van 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast ligt.

De verzoeker maakt bovendien aan de hand van concrete elementen niet aannemelijk dat de overweging van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de Belgische referentiepersoon, als persoon die een inkomen uit invaliditeit ontvangt *“logischerwijze extra (medische) kosten heeft”*, hoewel hypothetisch en niet gestoeld op objectieve stukken uit het administratief dossier, feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk is.

Voor zover de verzoeker aanvoert dat de Belgische referentiepersoon maandelijks onderhoudsbijdragen ontving in hoofde van haar kinderen, wordt er op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker de kopieën inzake de betalingen van onderhoudsbijdragen voor de kinderen van de Belgische referentiepersoon (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoeker zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat zijn Belgische partner wel degelijk voldoende bestaansmiddelen heeft om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad de kwestieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te

stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde kopieën inzake de betalingen van onderhoudsbijdragen voor de kinderen van de Belgische referentiepersoon kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

In zoverre de verzoeker laat gelden dat hij voorheen werkte, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze. Bovendien blijkt niet dat hij de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hiervan voor het nemen van de bestreden beslissing in kennis heeft gesteld en laat hij tevens na *in concreto* te verduidelijken op welke wijze de door hem geponeerde vroegere tewerkstelling een impact zou hebben op de door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris uitgevoerde behoeftanalyse, die op de actuele bestaansmiddelen en behoeften betrekking dient te hebben.

Aldus toont de verzoeker een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet niet aan.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN